

ΝΙΚΟΣ ΦΑΡΟΥΠΙΟΣ

Περί γυναικών
και άλλων μυστηρίων

ΚΕΔΡΟΣ

Νίκος Φαρούπος: *Περί γυναικών και άλλων μυστηρίων*

ISBN 978-960-04-5050-7

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Νίκος Φαρούπος, 2019*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Άσπας εγκώμιον

Ένας χτικιάρης ήτανε, ρε, σου λέω. Ο Μάκης, ο Άσπας ο Λεμονίδας με το όνομα. Σαν σουρωμένο γαμώτο, ένας κιτρινιάρης, ένας χλεμπονιάρης, μισή μερίδα άνθρωπος, μα το θεό. Γυψαδόρος ήτανε, μεροκαματιάρης. Κι είχε μια γυναίκα ο άτιμος, τι να σου πω: να σου φύγει το τσερβέλο. Άσπα τηνε λέγανε, ένα μελανούρι, μια γυναικάρα ψηλή κι αλφαδιασμένη, μ' ένα προσωπάκι χάρμα, χαμόγελο που έσταζε μέλι και κορμί να το πιεις στο ποτήρι.

Η ωραία της γειτονιάς. Κόσμος και κοσμάκης, άντρες με τη σέσουλα την είχανε ζητήσει από τους γονείς της, κι εκείνη δεν ήθελε κανέναν. Το Μάκη μόνο.

Τι να πρωτοθυμηθώ; Δημόσιοι υπάλληλοι, τραπεζικοί, δάσκαλοι και καθηγητές, μέχρι κι ένα γιατρό καρδιολόγο τον έστειλε από κει που 'ρθε. Ποια; Η Ασπούλα. Τελειόφοιτος πρώτης γυμνασίου και πτυχιούχος κοπτοραπτικής. Το μήλον της έριδος στη γειτονιά μας,

και όχι μόνο. Όλοι στα πόδια της, κι αυτή ψυχρή κι ανάποδη, απορριπτική ως εκεί που δεν παίρνει. Κι όλα αυτά ξέρεις γιατί; Γιατί περίμενε το Μάκη ν' απολυθεί, μπας και της κάνει τη χάρη να τη ζητήσει εκείνος. Του το 'χε υποσχεθεί, λέει, να τον περιμένει. Εκείνος, πάλι, δεν της είχε υποσχεθεί τίποτα.

Ο Μάκης, που λες, υπηρέτησε λοχίας στην ΕΛΔΥΚ, εις την Κύπρον, τότε με τα γεγονότα, το πραξικόπημα του Σαμφών και την τουρκική εισβολή. Πολέμησε, τραυματίστηκε βαριά και κόντεψε να πεθάνει. Τελικά τη σκαπούλαρε, αλλά γύρισε πίσω κομματία. Η μάνα του έλεγε στη μάνα μου ότι έβλεπε ο κακομοίρης εφιάλτες και πεταγότανε τις νύχτες ουρλιάζοντας, κι ότι συχνά έκλαιγε χωρίς λόγο. Η Άσπα όμως τονε γιάτρευσε με τη γλύκα της. Τον αγαπούσε τον άχρηστο, δεν μπορείς να φανταστείς πόσο τον αγαπούσε. Μιλάμε για καψούρα μεγάλη, όχι αστεία. Τον λάτρευε, μα το θεό. Κι αυτός ο ξεφτίλας ο Μάκης, ψύχρα. Είχε πιάσει τον πρώτο αριθμό του λαχείου κι ίσα που την ανεχότανε δίπλα του. Κι από σέβας; Μηδέν εις το πηλίκον. Στο φτύσιμο την είχε και της μιλούσε κι άσχημα από πάνω.

Κιχ δεν έβγαζε η καημένη η Ασπούλα – το όνειρο των αντρών της γειτονιάς, και όχι μόνο. Και το δικό μου, δηλαδή, κι ας ήμουνα παντρεμένος – μεταξύ μας

αυτό, ε; Ένα άγριο βλέμμα του Μάκη έφτανε και περίσσευε: Ό,τι πεις εσύ, Μάκη μου, ό,τι θέλει ο Μάκης μου. Ο άντρας μου, το φως των ματιών μου. Άκου πράματα, ρε φίλε. Να τ' ακούς με τα ίδια σου τ' αυτιά και να μην τα πιστεύεις. Να τους βλέπεις να περπατάνε στην πλατεία, στο Περιστέρι, και να μένεις κάγκελο. Ο Μάκης μπροστά, σαν να τον κυνηγάνε, κι η Άσπα πέντε μέτρα ξοπίσω να τρέχει με τα τακουνάκια της, τάκα τάκα, να τον προλάβει. Κι εκείνος χαμπάρι, ούτε βλέφαρο στα μετόπισθεν. Αναισθησία ήτανε, μαγκιά ήτανε ή ζαμανφουτισμός, θα σε γελάσω. Ουδείς γνωρίζει. Ίσως όλα μαζί, αχταρμάς.

Το 'βλεπαν όλοι το αταίριαστο, το 'δε και ο Λεωνίδα ο παλαιστής, αταίριαστος κι εκείνος, ένα χτήνος δυο μέτρα κι εκατόν ογδόντα κιλά ακατέβατα, τριχωτός, τόφαλος, σαν αρκούδα ήτανε, πάλευε πού και πού μαζί με κάτι άλλα γομάρια στον τάφο του Ινδού, ξέρεις, στο γήπεδο της Πανάθας, στην Αλεξάνδρας, κι είχε κι ένα παρατσούκλι περίεργο, δεν το θυμάμαι επακριβώς – Μινώταυρος, Λεοντόκαρδος, μου διαφεύγει. Και του τη βάρεσε κατακέφαλα του Λεωνίδα του παλαιστή του Σκληρόκαρδου, ή κάπως έτσι, η ομορφιά της κοπέλας, του τρέχανε τα σάλια του λιγούρη, την έβλεπε και γινότανε δαυλί, ώσπου ένα απόγεμα δεν κρατήθηκε και της κόλλησε. Έτυχε και πήγε η Ασπούλα να ψω-

νίσει από το μαγαζί του, το χασάπικο που είχε ανοίξει το γομάρι στην πλατεία, απέναντι από τον καφενέ, όπου μαζευόντουσαν οι δεξιοί. Δεξιός κι αυτός, μέχρι κόκαλο. Προσοχή όμως, όταν λέμε της κόλλησε, δεν είπε δα και τίποτα κακό στην κοπέλα, ούτε τίποτα πρόστυχο, δεν την προσβάλε, να πούμε, να, απλώς προσφέρθηκε να της δίνει από το μαγαζί ό,τι χρειάζεται από κρεατικό, ακόμα κι αν εκείνη δεν είχε να το πληρώσει. Ήξερε, βλέπεις, κι αυτός, όπως όλοι μας, τις δυσκολίες του Μάκη να τα βγάλει πέρα με τα χρέη του. Μέχρι και τις βέρες του γάμου χρώσταγε. Με το βελόνι της Ασπούλας τα ψιλοκουμαντάρανε, τσίμα τσίμα εννοείται.

Δύσκολα χρόνια. Πτώση χούντας κι αρχή μεταπολίτευσης. Φήμες για πραξικοπήματα, συναγερμοί κάθε τόσο με τα ελληνοτουρκικά, άσε, μη συζητάς.

Πώς έλαχε κι έφτασε το πέσιμο του Λεωνίδα στο αντί του Μάκη, άγνωστον. Μάθαμε ότι η φουκαριάρα η Άσπα δεν του είπε τίποτα, για να μην μπουν σε μπελάδες. Αλλά κοκορεύτηκε ο ίδιος ο Λεωνίδας σε μερικά φιλαράκια του στο καφενείο. Και στοιχημάτισε μ' έναν από δαύτους ότι αργά ή γρήγορα θα ρίξει στο κρεβάτι τη μικρή και θα της πετάξει τα μάτια όξω. Να σου όμως που σε κάνα δυο μέρες, αντί για την Άσπα, μπουκάρει ο Μάκης στο χασάπικο. Τσαμπου-

καλεμένος, με μάτι τρελό. Ζήτησε εξηγήσεις, αλλά ο Λεωνίδας βασίστηκε στη διαφορά μεγέθους και τονε πρόσβαλε, «άντε, ρε σκιάχτρο, από δω χάμου που θα μας ψαρώσεις κιάλας», κι έτσι έγινε το θαύμα ενώπιον όλων, γνωστών και αγνώστων, περαστικών και γειτόνων, εχθρών και φίλων, που παίρνανε μάτι από τον καφενέ.

Ο Μάκης τον έκανε του αλατιού. Ναι, ρε, σου λέω, αλήθεια, ο Μάκης, μισή μερίδα άνθρωπος, σάπισε τον Λεωνίδα, τον παλαιστή, στο ξύλο. Το γομάρι, ο τόφαλος, το χτήνος έφαγε το ματσούκι της ζωής του. Το 'δα κι εγώ με τα μάτια μου, από τον άλλο καφενέ, τον απέναντι, που πήγαιναν οι αριστεροί – εγώ είμαι κεντρώος, υπ' όψιν, αλλά εμείς δεν είχαμε καφενεία δικά μας.

Ασήκωτο τον έκανε τον δύστυχο, μπλε μαρέν, σου λέω. Κι όλα αυτά σε ρυθμό αβλεπεί. Σε δυο λεπτά το πολύ, μέχρι να καταλάβουμε τι γίνεται, του ξηγήθηκε ό,τι ρεπερτόριο θες: από κλοτσομπουνιές και αγκωνιές μέχρι κατακεφαλιές και γονατιές. Καλά που τρέξαμε, ίσα που προλάβουμε και τονε τραβήξαμε κακίη κακώς από τα χέρια του. Τι χέρια, αυτά δεν ήτανε δάχτυλα, τανάλιες ήτανε, τρομάξαμε να τον ξεκολλήσουμε και να τον σύρουμε έξω από το χασάπικο, εκατόν ογδόντα κιλά άνθρωπο. Σαν λυσσασμένος έκανε ο χτικιάρης ο Μάκης, τρεις τονε βαστάγανε μέχρι να ξεθυμάνει.

Δυο μήνες στο νοσοκομείο ο Λεωνίδας, με σπασμένο σαγόνι, θρύψαλα δυο τρία πλευρά και τσαλακωμένο το δεξί του χέρι, κόντεψε μάλιστα να χάσει και το ένα μάτι από τον κερατοειδή, πώς διάολο τονε λένε, κι ένα τρίμηνο στη στενή ο Μάκης, στ' Ανάπλι τονε στείλανε, στις φυλακές της Τίρυνθας.

Ήρωας, για δεύτερη φορά, έγινε ο Μάκης στη γειτονιά. Και πιο πολύ από τις μάχες στην Κύπρο, μπορώ να σου πω. Ο Δαβίδ που τουλούμισε το Γολιάθ, κι έτσι. Ο Λεωνίδας ο Τρομερός, ο Λεοντόκαρδος, ο Μινώταυρος, ο Γατόπαρδος, και δεν ξέρω εγώ πώς αλλιώς τονε φωνάζανε οι χαζοφάν του κατς – προσωπικώς δεν πήγα ποτέ σ' αυτές τις αηδίες, που μερικά γομάρια κάνουνε πως πλακώνονται –, δεν είχε μούτρα ούτε στο μαγαζί του να πάει.

Όσπου ένα βράδυ, είχε χειμωνιάσει για τα καλά, εμφανίστηκε στα μέρη μας ο Λεωνίδας μαζί μ' ένα φίλο του, έναν πρώην κατάδικο, τον περιβόητο Αλέκο τον νταβατζή. Που δεν ήθελε να τον φωνάζουνε νταβατζή γιατί προσβαλλότανε, λέει, αλλά προαγωγό. Μιλάμε για ρεμάλι, για αντεροβγάλτη πρώτης τάξεως. Μπαινόβγαινε στη στρούγκα, αλλά ζαμάν φου, αρκεί να 'κανε το κέφι του και να περνούσε το δικό του.

Μόλις τους είδαμε να μπουκάρουν στον δικό μας καφενέ, ανησυχίσαμε σφόδρα – γνωστόν τοις πάσι ότι

δεξιοί σε καφενέ αριστερών δεν μπαίνανε τότες εύκολα, και τούμπαλιν, μην κοιτάς σήμερα που όλα είναι ίσωμα. Άλλες εποχές εκείνες. Με αρχές. Είπαμε το λοιπόν του Μάκη να την κάνει με τρόπο ή χωρίς τρόπο, τουτέστιν να την κοπανήσει από την πίσω πόρτα, που έβγαζε σε μια αυλή που 'χε μια βρύση και κάνανε οι νοικοκυρές τη λάτρα τους. Κι εμείς θα τους καθυστερούσαμε με κουβέντα, και καλά «τι κάνετε», «πώς είστε», «πώς από τα μέρη μας» ή «τι να σας τρατάρουμε να πάνε τα φαρμάκια κάτω;»

Οι τύποι όμως δεν είχανε όρεξη για μπλαμπλά, όπως αντιλαμβάνεσαι. Άσε που η πρόσοψη του Λεωνίδα του Σκατόκαρδου ήταν ακόμα στραπατσαρισμένη. Το δεξί μάτι μπλαβί, η μυτόνγκα διπλή, το κάτω χείλος μπλε μαρέν, το δεξί χέρι σαν να 'χε πάθει αγκύλωση, μόλις είχε βγάλει το γύψο, το χάλι του το μαύρο είχε ο άνθρωπος.

Ο Μάκης τίποτα. Ψύχρα. Ακούνητος, ατάραχος κι αγέλαστος. Συνέχισε να παίζει την ποκίτσα του σαν να μην τρέχει σίελος. Έκανε μάλιστα το τελευταίο του ποντάρισμα κι είπε δυνατά, προκλητικά σχεδόν, σαν να 'θελε να βεβαιωθεί ότι θα τον άκουγε όλο το καφενείο:

«Τα βλέπω!»

Κανείς μας δεν αντέδρασε. Όλοι είχαμε ψαρώσει. Το πράγμα φαινότανε για πού πήγαινε. Τα μπουριά

της σόμπας είχανε πυρώσει, η ατμόσφαιρα είχε παγώσει κι εμείς ήμασταν μούσκεμα στον ιδρώτα και κρυώναμε. Μη θυμηθώ και το ντουμάνι από τα τσιγάρα που μας είχε φλομώσει και το τηγάνι της κυρα-Φρόσως που μας είχε ποτίσει λαδορίγανη και σκόρδο και μυρίζαμε άπαντες σαν κεφτέδες.

Ο νταβάς ή προαγωγός, όπως θες πες τον, πήγε στα ζερβά και στάθηκε μπάστακας πίσω από το Μάκη, ενώ ο Λεωνίδας ήρθε και ξέμεινε ορθός στο πλάι, δίπλα του. Άνοιξε το μπλάβο στόμα του και ξέρασε το εξής κακό παραμύθι:

«Η Άσπα σου στέλνει χαιρετίσματα, φίλε Μάκη. Περνούσαμε έξω από το σπίτι σας και μας κάλεσε για ένα καφεδάκι. Με βοήθησε το κορίτσι να βγάλω το παντελόνι για να μου ράψει το στρίφωμα. Έκανε καλή δουλίτσα, κέρδισε το χαρτζιλίκι με την αξία της».

Ο Αλέκος ο αντεροβγάλτης ακούμπησε πατρικά το χέρι του στον ώμο του Μάκη και του είπε σε τόνο γλυκανάλατο:

«Έχεις ωραία γυναίκα, ρε χτικιάρη, μπορείς να κοιμηθείς χρήμα με τη σέσουλα αν φερθείς έξυπνα».

Όλοι το είχαμε βουλώσει. Κι εγώ, κι ο Φανούρης ο φαναρτζής, κι ο Γκαγκανιάρης ο ταρίφας. Ξέραμε ότι ο Αλέκος δε διέθετε μόνο τις γροθιές του. Και κάμα κουβαλούσε πάνω του, μέχρι και πιστόλι – ενθύμιον Εμφυ-

λίου – είχε στην καβάντζα. Τα 'χα κάνει πάνω μου, την αλήθεια μου θα τηνε πω, ο κόσμος να χαλάσει. Αλλά δεν κρατήθηκα άλλο, το άτιμο το φιλότιμο, βλέπεις. Τον λυπήθηκα το φουκαρά το Μάκη. Φιλαράκι χρόνια, γείτονας, τζόρας και τσαμπούκι, αλλά καλό παιδί και ήρωας πολέμου στο φινάλε. Και να του φέρονται έτσι τα φασιστόμουτρα; Σηκώθηκα, που λες, και μπήκα στη μέση. Γι' αυτό δεν είναι οι φίλοι;

«Κόψ' το, ρε Λεωνίδα», είπα. «Δε σέβεσαι εμάς, σεβάσου τουλάχιστον το μαγαζί».

Μου φάνηκε ότι τονε ψάρωσα, αλλά δε βάστηξε για πολύ. Άντε, ένα δευτερόλεπτο μάξιμουμ. Σαν να στραβογέλασε λίγο, και τότε, στο πίσω μέρος του κρανίου μου, άστραψε μια φωτοβολίδα. Ήταν η μπουνιά του Αλέκου του νταβά, του πορνοβοσκού. Πισωπάτησα ζαλισμένος και προσγειώθηκα κακίη κακώς στο πάτωμα με τα προπολεμικά πλακάκια, αφού βρέθηκα πρώτα στην αγκαλιά του Φανούρη, που 'χε το φανοποιείο-φαναρτζίδικο-ταπετσαρίες στη γωνία, κοντά στην Ευαγγελίστρια. Καθότανε δίπλα μου και κρατούσε ακόμα, ακούνητος σαν άγαλμα από την τρομάρα, τα χαρτιά της τράπουλας στα χέρια. Του 'πεσαν κάτω, αλλά πρόλαβα και μπάνισα μες στη θολούρα μου τρεις ρηγάδες κι ένα δεκάρι. Θα μας έπαιρνε και τα σώβρακα, ο μπαγάσας.

Μες στη ζαλάδα μου, βασιλεμένος καθώς ήμουν από την μπαμπέσικη σβερκιά του Αλέκου, διέκρινα το Μάκη να τινάζεται πάνω σαν ελατήριο, να αρπάζει και να σπάει με τη μία το διακοσαράκι του χύμα ούζου στο τραπέζι και με μια γρήγορη κίνηση, λες κι έπαιζε σε αμερικάνικη ταινία, σαν αυτές τις ασπρόμαυρες που βλέπαμε «δυο έργα ένα τάλιρο» στο σινέ Ανεμώνη, χαράκωσε το δεξί μάγουλο του Αλέκου του μαχαιροβγάλτη, που χέστηκε κι άρχισε να ουρλιάζει έντρομος, κι αμέσως μετά γύρισε και το κάρφωσε στο λαιμό του Λεωνίδα.

Εκεί να δεις τι έγινε, φίλε. Της πουτάνας έγινε. Το αίμα του χασάπη τινάχτηκε βάφοντας κόκκινα τα πάντα – όλους μας, τους πελάτες του καφενέ, τα τραπέζια με τη χαρτούρα απάνω, τους τοίχους με τα ηλιοβασιλέματα και τα καναδέζικα τοπία με τις λίμνες, τα πλακάκια, τα πιατικά, τα εμαγιέ, τα τάβλια, τις τσόχες και τις τράπουλες. Γύρω μας ένα πανδαιμόνιο από ουρλιαχτά, κλάματα και λιγοθυμίες. Ο τεράστιος παλαιστής έκανε μερικά βήματα πέρα δώθε σαν κουρδιστός πίθηκας ή ξεχαρβαλωμένο γατί, απ' αυτά που ψωνίζαμε τότες στα παιδιά για τα Χριστούγεννα, κρατώντας το λαιμό του και φωνάζοντας «μάνα μου, μανούλα μου, με φάγανε», και ξαπλώθηκε φαρδύς πλατύς στο πάτωμα. Πέθανε πολύ γρήγορα, πριν φανεί περιπολικό ή ασθενοφόρο.

Να σου πω και τη συνέχεια τώρα;

Ο Μάκης παραδόθηκε μόνος του την άλλη μέρα πρωί πρωί. Η δίκη έγινε γρήγορα κι έπεσε στα μαλακά. Έσκισε ο δικηγόρος του στην αγόρευση. Μεγάλη γάτα ο χαρτογιακάς. Θυμάμαι απέξω κι ανακατωτά όλα όσα είπε στο δικαστήριο, δε θα τα ξεχάσω ποτέ.

Έριξε – με τη μία – τους δικαστές στο φιλότιμο: «Εις μικρόσωμος, καχεκτικός και πτωχός πλην τίμιος ανήρ, αξιότιμοι κύριοι δικασταί, έδωσε υπέρ πάντων αγώνα, μετά αφθάστου γενναιότητας, έναντι δύο αδιστάκτων, βίαιων, οπλισμένων και αιμοσταγών ανδρών, οίτινες απείλησαν την σωματικήν του ακεραιότητα και προσέβαλαν την τιμή του ιδίου και της αγαπημένης του συζύγου. Και ενίκησε παρά τας, περί του αντιθέτου, προβλέψεις. Ενώπιόν σας ευρίσκεται εις τραγικός, πλην ηρωικός, Δαβίδ, πλήρης ψυχικών και σωματικών τραυμάτων, λαβωμένος ήρωσ πολέμου εις Κύπρον, το θλιβερόν εκείνο έτος της εισβολής, χίλια εννιακόσια εβδομήντα τέσσερα. Ο άνθρωπος αυτός αμύνθηκε υπέρ βωμών και εστιών δις: όχι μόνον υπέρ πατρίδος, κατά των επιτιθέμενων Οθωμανών, αλλά και ενάντια δύο οπλισμένων εισβολέων εις την οικογενειακήν του εστίαν».

Συμπαραστάτες στο δύσκολο έργο της υπεράσπισης σταθήκαμε και όλοι εμείς, οι θαμώνες του καφενέ

Η Ωραία Ήπειρος. Η αλήθεια είναι ότι τα φουσκώσαμε λίγο, τι θες και δεν είπαμε, αλλά πετύχαμε το σκοπό μας. Ο Μάκης βγήκε σε πέντε έξι χρόνια, δε θυμάμαι, ίσως εφτά, με το αιτιολογικό της νόμιμης άμυνας, αλλά και λόγω μεροκάματων και καλής διαγωγής. Έκανε, βλέπεις, πάλι στις Αγροτικές της Τίρυνθας, στ' Ανάπλι.

Την Ασπούλα τη χάσαμε. Πήγε κι εκείνη να μείνει στο Ναύπλιο για να 'ναι κοντά του. Τον επισκεπτόταν πολύ συχνά και τον περίμενε, πιστή Πηνελόπη, μάθαμε. Λίγο όμως πριν απολυθεί ο Μάκης, η γλυκιά Ασπούλα έσβησε από το γαμοκαρκίνο, πριν από τα τριάντα της, μια κουκλίτσα, ένας θησαυρός. Δεν είπε ποτέ τίποτα στον ταλαίπωρο αγαπημένο της, για να μην τον στενοχωρέσει. Πέρασε την αρρώστια μόνη της, κρυφά απ' όλους, μέχρι το τέλος.

Α, ναι! Παραλίγο να το ξεχάσω. Ξέρεις τι είπε ο Μάκης στην απολογία του τότε στο δικαστήριο; Τον άκουσα κι εγώ ο ίδιος και δεν το πίστευα. Κανείς μας – όλοι της παρέας που πήγαμε μάρτυρες υπεράσπισης – δεν πίστευε στ' αυτιά του. Άκου τι είπε, ακριβώς όπως σ' το λέω:

«Ό,τι έκανα το 'κανα γιατί προσβάλανε το γάμο μου, την αγαπημένη μου γυναίκα, την Παναγιά μου, την Ασπούλα μου, που την έχω εικόνισμα, κύριοι δικαστάι!»

Δεν το πιστεύεις, ε; Κι όμως αυτό είπε. Αυτό που δεν της είπε ποτέ, το είπε ενώπιον όλων μας – φίλων, γειτόνων, συγγενών, δικαστών και εφημερίδων.

Κι έτσι του κόλλησαν του χτικιάρη στη φυλακή το παρατσούκλι ο Άσπας ο Λεμονίδας – από το κίτρινος σαν το λεμόνι και το Λεωνίδας.

Τον νταβά, τον Αλέκο, δεν τον ξανάδαμε στα πέριξ. Δεν τονε λέγανε πια ούτε Αλέκο ούτε προαγωγό, αλλά του κόλλησαν το παρατσούκλι «ο χαρακωμένος». Μάθαμε ότι παράτησε τις κάμες, τα πιστόλια και τους τσαμπουκάδες, παντρεύτηκε ένα από τα κορίτσια του, τη Σούλα την ψυχοπονιάρρα, που δούλενε Ακομινάτου, και γύρισε στο χωριό του. Και πολύ καλά έκανε, αν θες την άποψή μου.